

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρθεῖον εἰς τὴν γόρην ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ του Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
 Ἐτησίᾳ δρ. 8.— Ἐτησίᾳ φρ. 10.—
 Ἐξάμηνος 4.50 Ἐξάμηνος 5.50
 Τριμηνίος 2.50 Τριμηνίος 3.—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκείνου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Α. 20

Διὰ τῶν Πρακτορῶν, Ἐσωτ. λ. 10. Ἐξωτ. λ. 15
 Φύλλα ἀπογραμμέναν ἐτών, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκαστοῦ ἁστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐυφραίου ἀρ. 85, παρὰ τὸ Βαγδάκιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουνίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 30

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΗΣ ΣΗΡΑΨΕΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙ ΤΟΥ ΣΟΥΤΑΝΟΥ

Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μαρρακῆν

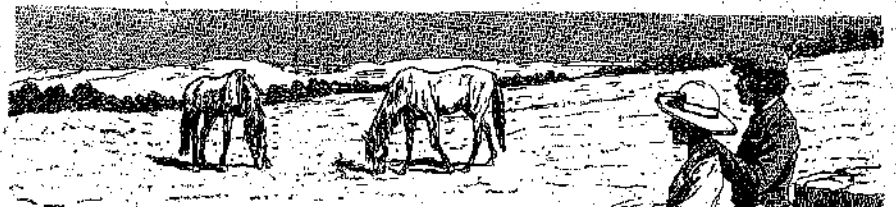
Ἡ θρησκευτικὴ ἐπιφώνησις, ἡ ὁποία ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἰζούλη μετὰ τὴν φυγὴν ἀπὸ τὸ Κασμπᾶ, δὲν διεψεύσθη ἀπὸ τὰ κατόπιν γεγονότα.

Ἐἶτε διότι ἐπροχώρησαν τόσο πολὺ μετὰ ταυ λαμπρὰ ἄλογα ποῦ ἦσαν, ὥστε νὰ μὴ εἶνε δυνατόν πλῆον γὰ τοὺς φθάσουν, εἶτε διότι ἔχασαν τὰ ἴχνη των, εἶτε τέλος διότι ὁ Κατακτητὴς ἔκαμιν ἄλλα σχέδια περὶ αὐτῶν, οἱ συγᾶδες μας δὲν ἠνωχλήθησαν διόλου.

Ἡμπόρεσαν νὰ ἐξέλθουν μετὰ τὰ ζώα των ἀπὸ τὴν ἐρήμον περιούχην τοῦ Κασμπᾶ

Ἐνὸς βοσκῆς τοὺς ἐπιπροφώρησε. . .
 (Σελ. 337, στ. γ')

Ἐβύττιζαν μετὰ φθόνον τὰ λογα. . . (Σελ. 339, στ. α')

καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας τῆς περιήμου ἡμέρας, ἡ ὁποία ἐφώτισε τὴν ἐλευθερίαν των, ἐφθασαν εἰς μίαν μεγάλην ὁδόν, ὅπου συνήντησαν ἐπιτέλους καὶ ἀνθρώπους.

Ἐνας βοσκῆς, τὸν ὁποῖον ἠρώτησαν ὁ Λουλού, τοὺς ἐπιπροφώρησε, μετὰ νεύματα μᾶλλον παρά μετὰ λόγια, ὅτι εὗρισκοντο εἰς τὴν ὁδόν, ἡ ὁποία ἐνώκει τὸ Σάφρι μετὰ τὸ Μαρρακῆν, ἐπὶ ἐδάφους ἀνήκοντος εἰς τὴν φυλὴν τῶν Ἀχμάρ.

—Ζήτω οἱ Ἀχμάρ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰζούλης εὐθὺς πρὸς τὸν εὐνοχῆτον Ἀχμάρ, ἀπὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ποῦ ἀφίσταμεν εἰς τὸ Κασμπᾶ!

Ἡρώτησαν ἔπειτα τί ἐρόμον ἔπρεπε νὰ πάρουν, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Μαρρακῆν καὶ ἐμᾶθον, ὅτι ἔπρεπε νὰ περιπατήσουν τοὺλάχιστον τρεῖς ἡμέρας.

Ἐίδαν ἐπίσης μετὰ χαρὰν, ὅτι χάριν εἰς τὴν γειννίαν τῆς μεγαλοπόλεως ἡ ὁδὸς εἰς τὴν ὁποίαν εὗρήθησαν ἦτο πολυσύχναστος.

Κάθε στιγμήν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ κερβάνια ἢ βοσκαὶ ὀδηγοῦντες τὰ ποιρνια των, βεβαίως πρὸς τὴν πόλιν.

Ἀμὰ συνέλεξεν αὐτὰς τὰς πληροφορίας, ὁ Ἰζούλης ἐπαράτησε τὸν σύντροφόν του πρὸς ἓνα πηγᾶδι, τὸ ὁποῖον ἐσκίαζαν τρεῖς μεγάλοι φθίνεις.

—Ἐλα ἐδῶ, τῷ εἶπε, νὰ ἐμιλήσωμεν ὀλίγον μετὰ τὴν ἡσυχίαν μας. Τὸ ὅτι ἐγλυτώσαμεν προσωρινῶς ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ κ. Δίκ, εἶνε βεβαία σπουδαῖον· πρέπει ὅμως νὰ εἴμεθα φρόνιμοι μέχρι τέλους, διὰ νὰ μὴ μάς ξαναπιάσῃ.

Ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων, ἀφίσταντες τὰ λογα των νὰ βοσκουν πλησίον των δεμένα, καὶ ἐκεῖ ἐξηκολούθησαν

τὴν συνομιλίαν των.
 Ὁ Λουλού ἀφ' ἧς συγμῆς ἐλυτρώθη ἀπὸ τὸν τρομερὸν Κατακτητὴν, ἐξεδήλωσεν ἐλευθέρως ὅλην του τὴν χαρὰν διὰ τὴν ἀνεπίστον σωτηρίαν καὶ ὅλον τὸν θαυμασμόν ποῦ τοῦ ἐνέπνεεν ὁ Ἰζούλης.

—Φίλε μου, τῷ εἶλεγε, πόσην εὐγνωμοσύνην σοῦ χρεώσω! Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀναργόσαμε, δὲν θάσχη τῶρα ταυτία μου. . . Τὴν ἐξοχὴν ἰδέα σοῦ ἤθεε νὰ κατασκευάσης ἐκεῖνο τὸ ἀλεξιπτωτικόν καὶ μετὰ τὴν δεξιότητα τοὺς ἐκλείσεις τὴν πύρτα κατὰμουτρα, ἀφοῦ κατάρθωσας νὰ με ἀρπάξῃς καὶ νὰ με βγάλῃς εἰς τὴν ταράτσα!

Ὁ σπουδαστὴς ἤκουεν αὐτοὺς τοὺς ἐκαίνοους μ' εὐχαρίστησιν καὶ ὠμολόγει χωρὶς προσποιήτην μετριοφροσύνην, ὅτι εἶχε λόγον νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἀλλὰ τῶρα ποῦ ἐπέτυχε τὸ κίνημά μας, προσέθεσε, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἦτο κίνημα ἀπελπισίας. Δὲν εἶχα τί ἄλλο νὰ κάμω καὶ τὸ ἔκαμα. Ὅστε ἐπίστευα ποτὲ ὅτι ὅα ἐπετύγχανε τόσο ὠρατὰ!

—Γιατί; ἠρώτησεν ὁ Λουλού μετὰ ἀρέλειαν, ἡ ὁποία ἐξέφραζε καλλίστα τὴν ἐμπιστοσύνην ποῦ εἶχε εἰς τὸν φίλον του· μαζί σου, μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ τὰ πάντα. Εἶσαι τόσο ἐξυπνος! Καὶ νὰ συλλογιζώμαι, ὅτι ὁ μπαμπᾶς δὲν ἤθελε νὰ σε πάρῃ ἐπὶ ταξεῖδι. . . Ὁρατὰ ὅα ἤμουν τῶρα, μετὰ τὴν ἀλήθεια, χωρὶς ἐσένα!

Και φαντάσθεις με φρένη τον εαυτόν του...

Αλλ' ο σπουδαστής, ο οποίος δεν ήγάπα...

Τι κρίμα όμως, είχε, που δεν μάς...

Το έμπνευσα απειρηθή υπερηφάνως...

Και αφού εκκέφθη μίαν στιγμήν, επρό...

Δεν είχε αλήθεια, ότι κ' εγώ καλά...

Καλά, διέκοψεν ο Τζούλης, θα...

Μεταξύ δύο λύσεων...

Καλά, διεκόψεν ο Τζούλης, θα...

Αλήθεια, είπεν ο Λουλού...

Μα δεν είναι καθόλου παράξενο!

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

λεδάριο της Σεβαστουπόλεως, στο Πα...

Και ο Τζούλης ανέβη εις το πηγάδι...

Όταν επήδησε από την σκαπάν του...

Και όμως, είχε μετ' ολίγον, πρέπει να...

Και αφού εκκέφθη μίαν στιγμήν, επρό...

Δεν είχε αλήθεια, ότι κ' εγώ καλά...

Καλά, διέκοψεν ο Τζούλης, θα...

Μεταξύ δύο λύσεων...

Καλά, διεκόψεν ο Τζούλης, θα...

Αλήθεια, είπεν ο Λουλού...

Μα δεν είναι καθόλου παράξενο!

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

Αλλά τί είναι τέλος πάντων αυτά τα...

— Η άλλη λύσις, εξηκολούθησεν ο Τζού...

Μικρός του φίλος, έπρεπε να λυθῆ...

Τέλος ο νεαρός σπουδαστής εδήλωσε...

— Θα ξεκινήσουμε προς την διεύθυνσιν...

— Αλλά με τί θα τον πληρώσωμε; ήρώ...

— Αλήθεια, με τί θα επλήρωσαν; Σκε...

— Έξασον εκτύπησε το μέτωπόν του...

— Τι βλακεία! εφώναζε καλῆ μέτῃ...

— Γιατί; έκαμε περίεργος ο Λουλού...

— Όσο θυμολογώ, ότι δεν είχα ήρεσι...

— Η αλήθεια είναι, υπέλαθεν ο Τζού...

— Δὲν μπορούμε ν' ανεβούμε πάλι εἰς...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Όμοίων όλονέν, ο σπουδαστής επλη...

Κάθε άλλο θὰ ήθελε τώρα παρὰ νὰ ξανα...

— Μᾶς χρειάζονται, εἶπε, σέλλες καὶ χα...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

Κρύψου μέσα στὴ θυμωιά... (Σελ. 245, στ. α')

Ο Τζούλης επεσκόπησε τὸν ὀριζόντιον... (Σελ. 238, στ. 6')

μικρός του φίλος, έπρεπε να λυθῆ...

Τέλος ο νεαρός σπουδαστής εδήλωσε...

— Θα ξεκινήσουμε προς την διεύθυνσιν...

— Αλλά με τί θα τον πληρώσωμε; ήρώ...

— Αλήθεια, με τί θα επλήρωσαν; Σκε...

— Έξασον εκτύπησε το μέτωπόν του...

— Τι βλακεία! εφώναζε καλῆ μέτῃ...

— Γιατί; έκαμε περίεργος ο Λουλού...

— Όσο θυμολογώ, ότι δεν είχα ήρεσι...

πεν, εξέθελεν κραυγήν και εδειξε μακράν...

— Βλέπω ότι σκιάζονουν και σκόνη πυ...

— Και ο Λουλού, περιχαρής προς σιγ...

Και τί θα γίνωμε τότε; ήρώτησε με...

— Εξασον εκτύπησε το μέτωπόν του...

— Τι βλακεία! εφώναζε καλῆ μέτῃ...

— Γιατί; έκαμε περίεργος ο Λουλού...

— Όσο θυμολογώ, ότι δεν είχα ήρεσι...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

ραίου Ἀγγλοῦ ποιητοῦ; Ἔ, οἱ νέοι ποῦ...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

— Αὐτὰ τα ζῶα καὶ νὰ τῆς σῶσωμε...

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΑ ΜΟΔΑ

Αγαπητοί μου, ΣΩΣ διὰ πρώτην φοράν ἀπότρυ εγνωρίσθημεν, θὰ σᾶς ἐμιλήσω διὰ μίαν μόδα...

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια: Ίδε σελ. 232)

— Λοιπόν, Έρβελίν, άρχισε να τον έρωτά ο κ. Λαρόζ, έχεις να μάς πής τίποτε νέα σήμερα; Βλέπω το ύφος σου κάπως σκεπτικό, σχεδόν δύσθυμο.

— Έχετε δίκιο, κύριε Διευθυντά; σάς φέρω μία δυσάρεστη είδησι. Οι λωποδύται έλεηλάτησαν απόψε το κατάστημα του όπλοπώλου της οδού Ρογαλιά.

— Ω, διάβολε! αλήθεια;

— Μάλιστα. Έβλεψαν έξήγνα ρεβόλβερ μάουσιγγι, δώδεκα καρμπίνες και δυά χιλιάδες φασέκια. Βλέπετε, ότι τώρα είναι καλά ώπλισμένοι.

— Μ' αυτό είναι πολύ σοβαρό. Και ή γνώμη σου, Έρβελίν; ήρώτησε άνήσυχος ο κ. Κράμπ.

— Ω, ή γνώμη μου, κύριε προϊστάμενε, είναι ότι αυτή ή δουλειά δεν έχει μεγάλη σημασία.

— Τότε λοιπόν, ήρώτησε ο Διευθυντής, γιατί είσαι έτσι δύσθυμος;

— Έγώ, κύριε Διευθυντά! Μά έχω τόσες σκοτούρες στο κεφάλι μου!

— Μπα; έχεις κι άλλα ακόμη, σοβαρώτερα;

— Μην άνησυχήτε, απεικρίθη ο Έρβελίν. Αυτά που έχω, δεν είναι άνησυχαστικά, αλλά απλά ενδιαφέροντα.

Είς την άπάντησιν αυτήν ήτο ο Έρβελίν όλοκληρος. Τιποτε δεν άνησυχούσε, δεν έφώδιζε τον άστυνομικόν εις το επάγγελμά του όλα τον ένδιέφεραν.

— Όμιλει λοιπόν, φίλε μου.

— Κύριε Διευθυντά, άνεκάλυψα τὰ έχη του και έλπίζω, ότι απόψε θα τον ξετροπώσω.

— Τα έχη του Πλόκ;

— Όχι, αλλά του μεγάλου δανικού σκύλου.

— Ωχ, άνοήσιες! Τι θα κατορθώσης τάχα άν ξετροπώσης αυτό το σκυλί; Προς το παρόν, πολύ καλλίτερο θα ήτον άν εξεστρώπωνες τὰ κλεμμένα όπλα; έτσι μου φαίνεται.

— Συγγνώμη, κύριε Διευθυντά, αλλά μου φαίνεται... ότι με το ένα μπορεί κανείς να ξετροπώσει το άλλο. Έπιμένω, ότι ο δανικός σκύλος έχει μεγάλη σημασία.

— Τι να σου πω, Έρβελίν, υπέλαβεν ο κ. Λαρόζ. Λέγουν για μένα ότι είμαι πεισματάρης, αλλά βλέπω, ότι σύ είσαι περισσότερο.

— Πιθανόν, κύριε Διευθυντά, αλλά είμαι κ' έγώ, δεν το κρίνω. Μην ξεχνάτε, ότι έμας τους Βρετόνους μάς λένε ακεράλια άγύριστα).

— Καλά, καλά. Λοιπόν, αυτό το σκυλί;

— Έμαθα τή συνοικία όπου μένει και σάς παρακαλώ, κύριε προϊστάμενε, να με άφάτετε έλεύθερο σήμερα, όλη την ήμέρα, για να φροντίσω γι' αυτό. Έχω την ιδέα, ότι δεν θα χάσω τον καιρό μου.

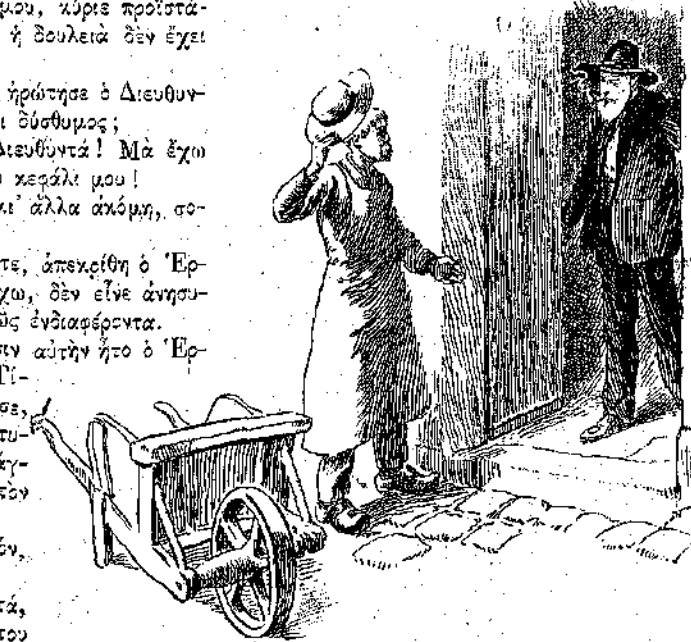
— Πήγαινε, φίλε μου, είσαι έλεύθερος. Προθήτερα όμως, διάβασε κι' αυτό το γράμμα του φίλου σου Πλόκ.

Ο Έρβελίν έπηρε το γράμμα, το έδιάβασε με τή μεγαλύτερα άταραξία του κόσμου και το επέστρεψεν εις τον προϊστάμενόν του χαμογελών.

— Λοιπόν; Τι λες γι' αυτό;

— Τιποτε, κύριε Διευθυντά. Μου φαίνεται άστερο τόσο μόνον! Μην άνησυχήτε, σάς παρακαλώ.

Είς την Μονμάρτην υπάρχουν ακόμη

«Ένα μεγάλο δανέζικο σκυλί έρμαζε το περιβόλι μου...»

συνοικίες σχεδόν έρημες, όπου νομίζει κανείς ότι εύρίσκεται, όχι μέσα εις το Παρίσι, αλλά εις καμμιά μικρή ήσυχη έπαρχιακή πόλι. Τέτοια είναι όλη ή περιοχή των οδών Λαμπόν, Σαιν-Βενσάν, Κερτό, Μεσώλ και μερικων άλλων.

Είς την διασταύρωσιν των οδών Λαμπόν και Σαιν-Βενσάν, στήματιζέται μία άκανόνιτη πλατεία, αρκετά μεγάλη, όπου δεν βλέπει κανείς παρά μία άρθρη, άγρία βλάστησι, και, ανάμεσα στην πρασινάδα, τὰ κητρινωπά έρείπια μιας μικρής οινίας, που άλλη φορά θα ήτον βέβαια άγροκήπιον.

Διακρίνεται ακόμη, κάτω από τους κισσούς και τυχάθια, μία μεγάλη κώλη, εις το μέσον της οποίας διατηρηθαι ένα πηγάδι. Το στόμα του πηγαδίου μένει άνοιχτό.

(Επεται συνέχεια)

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Διά της έργασίας πρό πάντων μαρρούται ο πρακτικός χαρακτήρ. Η έργασία είναι ή μήτηρ της ύπακοής, της έγκρατείας, της επιμέλειας και της επιμονής. Αυτή καθιστά τον άνθρωπον επίδεξιον εις το επάγγελμά του και τον διδάσκει συγχρόνως πώς να διεξάγῃ όλα τὰ πράγματα του βίου.

Η έργασία είναι ο νόμος της ύπαρξέως μας, ο μοχλός ο κινών προς τὰ εμπρός το άτομα και τὰ έθνη. Οι περισσότεροι των ανθρώπων εργάζονται εξ ανάγκης δια να ζούν, αλλά όλοι άνεξαιρέτως χρεωστούν να έχουν ούτως ή άλλως έργασίαν τινά, εάν θέλουν να αισθάνονται αληθώς την εύχαριστήσιν της ζωής. Η έργασία είναι ίσως φορτίον βαρό, είναι όμως εν ταύτῃ τιμή και δόξα. Χωρίς έργασίαν δεν δύναται τίποτε να τελεσθῇ. Πάν ό,τι μέγα προήλθεν εκ της έργασίας. Και όπολιτισμός είναι τής έργασίας προτόν. Εάν ή έργασία καθηργετό, το γένος των ανθρώπων ήθελε καταληφθῇ υπό ήθικου θανάτου. Η άεργία και όχι ή έργασία είναι κατάρρα δια τον άνθρωπον. Κατατρώγει την καρδίαν όπως ή σκουρία τον σιδηρον.

Περιγράφων ο Ιλίνιος την κοινωνικήν κατάστασιν της Ιταλίας εις τους άρχαιοτάτους χρόνους, ιστορεῖ ότι στρατηγοί θριαμβεύσαντες εις τον πόλεμον και στρατιώται επανελθόντες σάσι εις τὰς εστίας των, έσπευδαν με χαράν να λάβουν εις χείρας το άροτρον. « Η γῆ τότε, λέγει, εκλλιεργείτο από χείρας στρατηγών, το δε έδαφος ήτο υπερήφανον διότι ήλλακώτο από άροτρα στεφανωμένα με δάφνας.» Μόνον άφου άνετέθησαν εις τούς δούλους ή γεωργία και όλοι οι κλάδοι της βιομηχανίας, έθεωρήθη ή έργασία ως άτιμωτική και δουλική. Αλλά άμείσως εκτοτε ή άκνηρία και ή πολυτέλεια επεπράτησαν εις τὰς ανωτάτας τάξεις της Ρωμαϊκής κοινωνίας, και κατά φυσικήν συνέπειαν κατέστη άναπόφευκτος ή κατά το μάλλον ή ήττον ταχεία πτώσις του Ρωμαϊκού κράτους.

Εξ όλων των αδυναμιών της ανθρωπίνης φύσεως εκείνην την όποιαν έκαστος δια παντός τρόπου χρεωσται να πολεμήσῃ και ν' άποσύγῃ είναι ή άκνηρία διότι εξευτελίζει τὰ άτομα όσον και τὰ έθνη.

Η άκνηρία δεν δύναται ούτε να υπερπηδήσῃ τὰ εμπόδια, ούτε να νικήσῃ τὰς δυσκολίας του βίου. Το τέλος της είναι παντού και πάντοτε ναυάγιον. Παντού και πάντοτε είναι βάρος και πρόσκομμα, πηγή άθλιότητος και θλίψεως.

Ο Άγγλος Βούρτων, εις το σύγγραμά του «Ανατομία της μελαγχολίας», θεωρεῖ την άκνηρίαν ως πηγήν της μελαγχολίας. « Η άκνηρία, λέγει, είναι ή μαστιξ του σώματος και της ψυχής, ή μήτηρ παντός ό,τι κακόν εις τον κόσμον, είναι δεν των επτά θανασιμων άμαρτημάτων, το κατωφύλιον και το προσκέφαλον του διαβόλου. Ο άκνηρός σκύλλος ψωφιάζει.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΒΟΛΙ

ΞΑΝ ΑΔΕΡΦΙΑ ***

Στά έσρα τὰ χορταράκια
Το σκυλάκι έσπλωμένο
Ρογαλικά κοιμισμένο
Με απαλό ροχαλητό.

Δυό μικρούτσικα γατάκια,
— Της Γιαγιάς μου κ' ένα ξένο, —
Μόλις τὸ εἶδαν έσπλωμένο
Τρέχουνε κοντά 'ς αυτό

Και τὰ δυό με δίχως κάκια
Στὸ έσρὸ χορτάρι πάνε
Και τὸν ύπναρὰ ύπνᾶνε
Με σκουνητίες, 'ς ένα λεπτό.

— Άχι άνήσυχα γατάκια! —
Τὸν καυγᾶ ύστερ' άρχινᾶνε
Μά μαλώνοντας γελᾶνε
Κι' άρχινᾶν τὸ τρεχατό.

Παίζουμε σάν αδερφάκια
Τὰ τρελλά τους τὸ παιγνίδια
Κι' δε μην εἶνε ράτσα ἴδια,
Δεν τὰ νιοάζει διόλου αὐτό!

Έτσι κι' όλα τὰ παιδάκια
Φτωχᾶ, ή πλούσια με στολίδια,
Σάν αδέρφια στὰ παιγνίδια
Νᾶνε πρέπει, εἶνε σωστό.

ΙΩΑΝ. Κ. ΧΕΛΜΗΣ

«Πῶς να μείνη άελαθής άνθρωπος άκνηρός! Η άκνηρία του νοῦ είναι χειροτέρα πηξ του σώματος. Η άργία του νοῦ είναι και φαγεδαινα του σώματος, είναι κόλασις καθε' αὐτό! Όπως εις τὰ λιμνάζοντα νερά πολλαπλασιάζονται οι σκύλικες και τὰ νικάθαρτα ζωύφια, οὕτω πολλαπλασιάζονται και αι κακάι σκέψεις και αι διεσθαρμένα εις τον νοῦν του άκνηρού ανθρώπου και μολύνουν την ψυχὴν του.»

Οι άκνηροί και χωρίς έργασίαν ζώντες, είτε άνδρες είτε γυναίκες, είτε πλούσιοι είτε πτωχοί, δεν δύναται ποτε να αισθανθουν αληθῆ εις τον βίον των εὐτυχίαν. Η αληθής ευδαιμονία δεν συνίσταται εις την άπραξίαν των δυναμένων ήμῶν, αλλά εις την ενεργείαν και την μετά φρονήσεως έργασίαν. Η άπραξία εξαντλεί τον άνθρωπον και όχι ή έργασία απ' εναντίας αυτή μας δίδει ζωήν, υγιείαν, ευτυχίαν. Η έργασία δύναται να καταβάλῃ και να κουράσῃ τον νοῦν, ή άργία όμως φέρει ολεθριώτερα αποτελέσματα.

Τεράρχης Γερμανός παρέδωκε τον άνθρωπον προς μολόπετραν «Ρίψατε, έλεγεν, εις την μολόπετραν σίτον, θα τον τρίψῃ και θα δώσῃ άλευρον» εάν δεν ρίψετε, θα τρίβεται μόνη και θα καταστραφῇ».

Το να θέλῃ τις ν' άποκτήσῃ χωρίς κόπον ό,τι επιθυμεί, είναι σημεῖον αδυναμίας ή αληθῆς δύναμις είναι να ένοιῆ τις ότι, άν το άντικειμενον του πόθου μας είναι άξιον άποκτήσεως, πρέπει δια κόπου ν' άποκτηθῇ. Και αυτή ή άνάγκησιν δεν έχει άξίαν, εάν δεν έπέρχεται ως άνταμοιβή και ως καρπὸς του κόπου μας. Η άπόλαυσις της δεν έχει χάριν, άν δεν επληρωθῇ με έργασίαν.

Η ύποχρέωσις της έργασίας επιβάλλεται εις όλους τὰς τάξεις της κοινωνίας. Πλούσιος ή πτωχός, έκαστος εις τον βίον του έχει έργον τι να εκπτελῆσῃ. Ο ευγενής την καταγωγήν και την άνατροφήν, όσον και άν είναι πλούσιος, έχει ύποχρέωσιν να προσφέρῃ τὸ μέρος του έργασίας χάριν του κοινού αγαθοῦ. Δεν άρκεί να τρέφεται καλῶς και να ένδύεται δια της έργασίας των άλλων, χωρίς αυτές να προσφέρῃ τίποτε ως άντάλλαγμα. Άνθρωπος έντιμος και άξιοσπερης δεν ήθελε ποτε καταδεχθῇ να προσέλθῃ εις κοινόν συμπόσιον, να παρακαθίσῃ εις την τράπεζαν, να λάβῃ μέρος εις την διασκεδασιν, και να αναχωρήσῃ χωρίς να πληρώσῃ τὸ ἀνάλογόν του.

[Κατὰ τὸ Ἄγγλικόν τοῦ Σμιθλς ἐπὶ Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ]

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

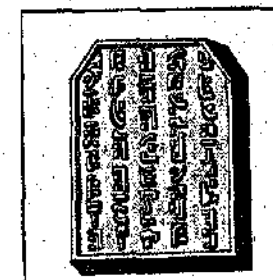
Ίστορικόν ένδυμα

Τῷ 1811, κάποιος κύριος Κέξτερ έστοιχημάτισε με τον Τζων Τρόκμωρτων εις την Άγγλιαν, να κούσῃ μαλλι

από την ράγην δύο προβάτων, με την άνατολήν του ήλιου, και να τὸ παραδώσῃ εν ένδυμα, κατασκευασμένον από αυτό το μαλλι, την ίδίαν ήμέραν με την δύσιν του ήλιου. Τῷ τότε από το πρωί ως το βράδυ, και ακριβῶς εις 12 ὕρας και 20 λεπτά, το μαλλι μετεβλήθη εις κλωστήν, εις ύφασμα και εις ένδυμα, το όποιον παρεδόθη έτοιμον εις τον πελάτην. Ο Κέξτερ εκέρδισε τὸ στοιχημα.

Πῶς προσεύχονται στο Τουχίνον

Ίδου εν περιεργον πρῆγμα, που εύρέθη εις ένα ναόν εις το Τουχίνον. Η σάνις αυτή έχει γραμμένην μεκάνγκλυφα γράμματα, μίαν προσευχήν. Οι πιστοί, εισερχόμενοι εις τον ναόν, αλείφουν τὰ γράμματα με μέλι, παραγγίλως και πιέζουν επ' αὐτοῦ ένα κομμάτι χαρτί, επί του όποιου αποτυπώνεται ή προσευχή. Αυτό το αποτύπωμα αντικαθιστᾷ τὰ κηρία που άναπτομεν ήμεῖς εις τὰς εκκλησίας μας!

Προμηθευθῆτε τόμους της Διαπλάσεως δια τὰς Διανοπὰς

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Γρόφος
Έστιάη υπό του Καστερου Καλαμών
Ο ή + φεράν όνσι δύοσι.

β') Διά τούς Γαλλομαθεῖς
Έστιάη υπό της Παιγμκτισίσης των Δολλασιων
chatie, aime, qui, bien, bien.

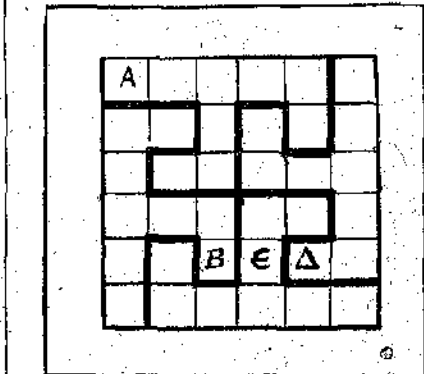
Να μετατεθούν καταλλήλως αι λέξεις αὐται ώστε να σχηματισθῇ μία παροιμία.

γ') Παίγνιον

ΛΩΝ	ΔΩΝ	ΛΟΣ	ΔΟ
ΑΣ	Ο	ΒΙ	ΣΩ
ΚΡΑ	ΧΙ	ΒΟΥ	ΚΛΕ
ΜΩΝ	ΣΟ	ΤΗΣ	ΣΟ

Δύσεις του 28ου φύλλου

α') Conservons notre ame tous jours pure.—β') Ίδου πῶς θα διαιρε-

θη τὸ τετράγωνον εις τέσσαρα ἴσα μέρη.— γ') 99 9/10.—δ') Ἀθήνα, Πετρούπολις, Λισαβών, Παρίσι, Χάγη.

Ιδε τον Ο. Ψυγγών του **ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ** Συνδρομή του, Κ.Φ.Ε

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Αφιερώνεται στη Φουβία

Βράδυ της Πεντηκοστής. Βροντή, αστραφές. Κεραυνοί ξεσχίζουν τον μολυβένιο ουρανό και χάνονται στη θάλασσα, στο άχανός.

Ημέρα σήμερα! γονατισμένοι, Θεέ! κόσες ψηλές σε παρεκλίεσαι; Έχει έπάνω στους πρόποδες της άμορφης Ίδης, στέες άμμουδιές του Άδραμυτηνού πόσοι δυστυχισμένοι σε παρακαλούν ακόμα; Κι' έμφ' τους δέρνει ή βροχή, άνησυχοι και φοβισμένοι στρέφουν πρός τήν διαδύση του χωρηών των, της πατρίδος των, τρέμοντας μην ιδούν τά άγρια έκείνα στίφη....

Κι' άπληκτισμένοι γυρνούν τό βλέμμα στη θάλασσα και περιμένουν... περιμένουν, σαν ναυαγοί σε βράχο έρημο, να ιδούν κανόν!

Θά ζευγυχίσουν αύτση; Ώ! έινε φοβερό; παιδιά, γυναικας, γέροντες, πεινούν, κρούνουν, βράχονται, τά γόνατα των πληγώνονται άπ' τά χαλίκια. Ύψιστε! δέν τους λυπάσαι;

Και ή βροχή θάγαλα εξακολουθεί κι' οι κεραυνοί άδιάκοπα κούουν τό στερέωμα και... χάνονται.

Ουρανε! γιατί ξοδαύεις τή φωτιά σου άδικα; γιατί τήν σπαταλάς! έινε τόσα τέρατα για κάψιμο!

Βασίλειος της Φάβας

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κι' έτραξε ό Νίκος στη γιαγιά του που καθόντανε κοντά στο μαγαλί, κάθησε δίπλα της, έβαλε τά χέρια του έπάνω στη φωτιά για να ζεσταθή, κάτρωσε λίγο και περίμενε νακούσει τό σημερινό παραμύθι.

Η γιαγιά συνήθιζε κάθε βράδυ, ύστερα από τό φαγι να πέρνει τό Νίκο τό έγγονάκι της - ένα παιδί ως δέκα χρονών - και γά του λέγει και άπο ένα παραμύθι από τά πολλά που ήξερε.

Έκείνη τή μέρα ό καιρός ήτανε πολύ κρύος- όλη τήν ημέρα χιονίζε. Ήτανε άλλως τε τά μέσα του Γενάρη δηλαδή ή καρδιά του χειμώνα.

Η γιαγιά σήκωσε για μία στιγμή τά μάτια της από τήν κάλτσα που έπλεκα, έκύτταζε τό Νίκο, έβηξε μιά και τό λέγει. «Πού έινε ό Γιδώγος;» Ο Γιδώγος ήτανε ό μικρότερος άδελφός του Νίκου. «Κάτω από τό τραπέζι, γιαγιά». Ο Γιδώγος ήκουσε τόνομά του, βγήκε από κάτω από τό τραπέζι που έκαιζε και στάθηκε κοντά στη γιαγιά του. Έκείνη τον τράβηξε από τό χέρι άπότομα ως τή διπλανή κάμαρη λέγοντας «Αντς πάμε να κοιμηθής»

Η γιαγιά ήτανε πολύ θυμωμένη με τό Γιδώγο, γιατί ήτανε πολύ κακό παιδί και ποτέ δε τους άφινε με ήσυχία να κουβεντοούσαν. Γι' αυτό έα έα έα, πριν άρχίσουν τήν έβραζε πάντα να κοιμηθής. Άς έινε δά.

Ύστερα από λίγα λεπτά γύρισε ή γιαγιά στη θέσι της, έβαλε τά ματογιάλια της, πήρε τήν κάλτσα στο χέρι κι' άρχιωνησε...

«Μιά φορά κι' έναν καιρό...» — Στάσου, γιαγιά, να βγάλω τά παπούτσια μου, γιατί με κούβνε.

«Μιά φορά κι' ένα καιρό ήταν ένας πρεβολάρης—κι' άλλη φορά, γιόκα μου, να μη μου κόβης τό λόγο —κι' αύτός ό πρεβολάρης είχε ένα μικρό κούβλοκι...»

— Ήτανε ίσαμε τό δικό μας, γιαγιά; — Μη με κόβης σου ελπια —... κι' αύτό τό κούβλοκι τό είχε φυτρωμένο με λογιων λογιων λαχανικά. Είχε κι' ένα γαιδουράκι...

Κροε, έτρέξε ή πόρτα. — «Γιαγιά, νερό, διψώ», φώναξε ό Γιδώγος άνοιγοντάς τήν.

Η γιαγιά θυμόσε που δέν τήν άφήκαν νατελειώση τό παραμύθι, σηκόθηκε, πήρε τό Γιδώγο άπ' τό χέρι και βγήκε δώο από τή κάμαρη λέγοντας: — Παιδιά ήστε σεις για τέτοιο καλό παραμύθι;

Ναύαρχος Μιαούλης

ΤΟ ΚΥΜΑ

Α.

Τήν αύγη με τή δρόσο, τό κύμα Σάν παιδάκι μικρό που ύπνάζε, Με τήν άμμο άχόρταγη πάντα, Χωρίς έννοια παιχνίδια άρχινά.

Β.

Μεσημέρι' τον κόσμο η ζέστη Μές' σε ύπνον τον ρίχνει βροχί. Και τό κύμα με νύστα 'στά φύκια Γλυκά πέφτει ναπκοιμηθής.

Γ.

Δειλινό- βασιλεύει ό ήλιος Και μελτέμι φυσά δροσερό... Με πετράδια γελάει και παίζει Άφρισμένο τό κύμ' άρμυρό.

Δ.

Τό φεγγάρι μεσάνυχτα λάμπει, Παγερός ό άέρας βογγάει. Και με κλάμμα τό δύστοχο κύμα Πέφτει άπάνω στο βράχο και σπάει.

Μπαρουτοπαπισμένη Γαλανόλευκη

ΤΟ ΤΟΠΙ

Ήταν μια ώραία άνοιξιάτικη ήμέρα. Ο ουρανός ήταν καταγάλανος, τά άνθη ήσαν ώρατα και εύώδη, οι πεταλούδες πετούσαν από δώ κι' από κεί, κι' έβροίαζαν σαν ζωντανά λουλούδια. Όλα ήσαν ένθονρά, ώρατα, φαιδρά. Ήταν άδύνατο να μελετήση κανείς εκείνη τήν ήμέρα, ήταν ήμερα για μακρινό περίπαιτο, για έξοχή.

Ξε μία από της συνοικίες της πτωχικης, έξω της πόλεως, μία από της συνοικ-

κίες που μοιάζουν σχεδόν σαν έξοχή, και που κρύβουνε τόσα βάσανα, ήταν καθισμένο μοναχό του, μέσα 'ς ένα χωράφι, ένα άγοράκι 8-9 έτών. Ήταν μελαγχολικό τό καυμένο. Έσκέπτετο πώς ήτο δυνατόν να κερδίση τίποτε λεπτά, να πύη της μητέρας του που δέν είχε. Είχε τρία αδελφια μικρότερα του, και τό ψωμί ήταν πάντα λιγοστό. Αυτή ή σκέψις: «Πώς να κερδίσω λεπτά» έρχεταν συχνά στο παιδάκι αυτής της ηλικίας κι' άκόμη σε μεγαλειότερα, μα για διάφορους σκοπούς. Τό ένα θέλει να πώρη καραμέλες, άλλο μία κούκλα, ένα καρραγκιζί. Αυτό τό παιδάκι ήθελε να πάρη ψωμί...

Ματαίως τά πούλια χαλούσαν τον κόσμο με τό τραγούδι των, ματαίως σκόρπιζαν τά λουλούδια εωδιές, τό άγοράκι δέν καρρατρωδούσε τίποτε, ήταν μελαγχολικό, γιατί ήξευσε πώς σπύι του, δέν είχαν μήτε ψωμί, μήτε λεπτά.

Και τό παιδί έινε πάντα παιδί, και τό άγοράκι μας όταν άκουσε κοντά του γέλιο και φωνές, δέν μπορούσε παρά να κυττάξη. Ήταν ένα κοριτσάκι πλούσιο, τής ηλικίας του παρκου, που έπαιξε μ' ένα τόπι. Τί ώραίο τόπι που ήταν κόκκινο, πράσινο, και πεσοδός ίσα με τον ουρανό. Τό άγοράκι τό κυττάζε με θαυμασμό, μα χωρίς ζήλεια. Ήταν άδύνατο να έχη αύτό τέτοιο τόπι, τό ήξευσε... Τό άλλο παιδί, τό κοριτσάκι, άντελήφθη τά βλέμματα τά πλήρη θαυμασμού κι' έπήλθισε τή μαμά του και κέτι της ειπε. «Εκείνη για μόνη άπάντησε τό φίλησ γλυκά και του ειπε «Μπράβο, παιδί μου».

Τότε τό κοριτσάκι κοκίνιωσε και ντροπαλό σαν να έκαμε καμμία κακή πράξι προσέφυγε σιωπηλά στον μικρόν τ' ώραίο της τό τόπι.

Στήν άρχή εκείνος δέν μπορούσε να πιστέψη πώς ήταν γι' αύτόν. Μα όταν τό κατάλαβε, δλί τι χαρά ήσθάνθη. Τά μάτια έλαμπαν καθώς ήγαριάσε άδέξιος τό κοριτσάκι. Φαντασθήτε τήν εύτυχία του.

Πρώτη φορά είχε κι' αύτός ένα παιχνίδι. Και άρχισε να παίζει με τό κόκκινο και πράσινο τόπι, να τό πελάε ως τον ουρανό, και για μία στιγμή έέχασε έντελώς πώς στο σπύι του δέν είχαν μήτε ψωμί, μήτε λεπτά.

Βαλκανική Συμμαχία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί σκούδες έσαι, Κουκουεφαλάκη; — Για να φιλώσω. — Πώς; — Μα δέν λέγει τό Ευάγγελιο: σό ταπεινών εκουτών ύψωνθησαι;»

«Εσάλη ύπό του Άφρισμένου Πελάγους»

«Ο Τάκης λογαριάζει: — Έγώ είμαι οκτώ έτών, ό Νίκος τεσσαρων. λοιπόν έγω είμαι διπλό, από τό Νίκο, και όταν έγώ θα είμαι έκατόν έτών, ό Νίκος θα έινε πενήντα.

«Εσάλη ύπό της Αϊτίας

«Εσάλη ύπό της Αϊτίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Αθήνα, 38 όδός Εξηρινίδων τήν 25ην Ιουνίου 1914.

ΕΙΜΑΙ κατευχαρισμένη, παιδιά μου, από τ' άποτελέσματα των εξετάσεων. Όλοι οι φίλοι μου και αι φίλας μου διεπρεψαν. Παντού άριστα και λίαν καλώς. Έύγε, και του χρόνου και εις άνώτερα!

Τά έξηρα φρονιμώτατα μου γράφει ό Χρηστος; Άπαρηγοούνησα άπ' τήν άρχή τήν συζήτησι που επερίνησε ό Φάων για τή γλώσσα. Άποφεύγω να έκπέρω γνώμη, γιατί άλλοιως θα επανελάμθαν όσα ειπαν στον Φάωνα τόσο πριν από μένα. Του συνιστά μονάχα να διαβάση τά «Έθωλια» του μακαριότη Ροϊθη. Ο Ροϊθης, που ήταν ένας παρα πολύ έξυπνος άνθρωπος, προσέβλεψε ότι θα υπάρχουν πολλοί σαν τον Φάωνα και έφρόνιζε να γράφη τό βιβλίό του σε τέτοια γλώσσα, ώστε ό Φάων και οι σαν κ' ένεικον εύαίσθητοι, να μπορούν να τό διαβάσουν χωρίς να σκαίνωνται...

Έλπιζω, Ναυτοπούλα, ότι τ' άποτελέσματα θα έινε άριστα. Άληθεια, άρχισες να βαρύνεσαι από τώρα τάς διακοπές, μολοντί δέν επέρασεν άκόμη ούτε μία έβδομάς; Α, ναί, έινε ή ιδέα ότι δέν θα θανατώσε πλέον εις τό Σχολειόν. Λοιπόν και φέτος θα μέινης τό καλοκαίρι στας Αθήνας; Δέν είνε άσχημα καθόλου. Δι' εσους αγαπών τον κόσμο, τάς διασκεδάσεις, ή καλοκαιρινή ζωή των Αθηνών έινε μοναδική εις τήν Ελλάδα. Άλλοι όμως τά γάρρουν όλα δι' όλίγον άέρα έξοχής.

Πόσον άφελούνται οι φίλοι μου από τήν Άλληλογραφίαν, μαρτυρούν και αύτά που γράφει σήμερα η Διάφωτος Κωνστανδίνος: «Από τήν ήρωίσα να σου γράφω συχνά, είδα μεγάλην ώφέλειαν. Πριν δέν ήμπορούσα π.χ. να περιγράψω μίαν έκδρομήν, δηλαδή να έκφράσω τάς σκέψεις μου' ενώ τώρα είμπορεί. Και τούτο τό όφείλω εις τήν Άλληλογραφίαν. Δι' των επιστολών που έγραφα και θα εξακολουθώσω, έαυτειθήσα εις τό να περιγράψω ένα πράγμα, να τό συντάσσω και να προσέχω εις τήν ορθογραφίαν. Δέν θέλω με τούτο να πώ, ότι έβγενα τέλειος, άλλα έκελτιώθη και έχω τώρα ένα καλλίτερον ή πριν ύφος (style). Διά τούτο είδες ότι και ποτέ εις τώρα δέν κερπονηθήν διότι δέν μου άπένησες εις τάς επιστολάς μου. Και είνε αύτά άρκετα! Μου άρκει όμως ή άπάντησις ότι έστειλα ώραϊαν επιστολήν. Διότι με τήν άπάντησιν αύτην, μου είδες να έννοήσω, ότι ότο γράφω, ώφελούμαι και καλλίτερω εις τήν σύνταξιν και τό ύφος.»

Νά και ή Θάλσσσα που είχε να μου γράψη έπάνω - κάτω ένα μήνα. Άλλά σήμερα μου γράφει πολλά ώρατα και με ήκανοποιεί. Και τό καλλίτερον άπ' όλα έινε, ότι έπήρε τον μεγαλύτερον βαθμόν τής τάξέως της - άριστα, 10 σωστό, - ενώ εις τήν τάξιν της αύτη έιναι ή μόνη μου συνδρομητήρια. Δέν έινε πολύ τιμητικόν αύτό;

Τό διήγημα του άδελφού σου, Νικητά, ήλθεν έκτον μεταξύ πενήντα. Άφίνω ότι αύτή ή θέσις έινε ήδη άρκετά τιμητική και ότι, δι' τά λάθη αυτην, βεβαίως είχε τά προτερήματα που λέγεις. Έχε όμως ύψ' ύψει σου, ότι υπήρχον και άλλα πύτες άνώτερά του. Όσον ώσαύτων και άν ήτο, πώς ήμπορούσε να λάβη παραπάνω από Τρίτον βραβεϊον; Εις τους Διαγωνισμούς, βλέπεις, παίζει κάποιον ρόλον και ή τύχη. Έβαρνα, αν έλειπαν αύτά τά πέντε διηγήματα, θα έπαιρνε τό πρώτον βραβεϊον τό διήγημα του άδελφού σου, τά δέ δεύτερα και τρίτα, οι λαθόντες τώρα άπλόως. Έπαινον. Δεπτομερτεστέρην κριτικην δέν έινε δυνατόν να δημοσιεύσω. Και αύτό που κάμνω, πολύ έινε... Εις τά ζένα παιδικά περιοδικά, τέποτελέσματα των Δια-

γωνισμών δέν είνε, παρά ό κατάλογος των βραβευμένων ηηρά-ξηρά. Έπισης δέν είμπορώ να δημοσιεύω παρά έν ή δύο από τά βραβευόμενα. Άν ή δημοσίευσις κατ' ύπειράν εξ διηγήματα του αύτου θέματος, ή μονοτονία θα ήτο άπόρητος.

Η Έλευθερωθείσα Ήπειρος επήγγε εις ένα χωριό διά να περάση τό καλοκαίρι της. Πριν φύγη όμως, έουλλογούθη, ότι εκεί δέν θα είχε τίποτε να κάμνη, και διά να περνή εύχάριστα τον καιρόν της, άγόρασε δύο από τους μεγάλους χρυσόδετους μου τόμους. Νά, τώρα η Έλευθερωθείσα Ήπειρος θα περάση ένα ώραϊον καλοκαίρι. Θά έχη να διαβάξη τόσα ταρπανά και ώφέλιμα πράγματα! Ξας συμβουλεύω να τήν μεμυθής. Διά τό ζεσπάθωμα τήν εύχαριστώ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΤΕ ΔΙΠΛΩΝΙΣΜΟΤΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

ΒΑΣΙΛΙΟΣ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

(του έν Ρόδο) Προξένου τής Ελλάδος) Βραβευθείς ύπό τό ψευδώνυμον Βασίλειος ό Βουλαροτόνος εις τον 139ον Διαγωνισμόν των Αύσεων.

(Ίδε Διάπλασι α. β. σελ. 169)

Τέλλε "Άγνα, εις τήν πρώτην έρώτησιν σου άπαντώ όχι. Εις τήν δεύτεραν, ότι ό περί ού έρωτάς δέν σημεϊώνει διευθύνσιν. Εις τά άλλα, προτιμώ κ' έγω, κατά τήν επιθυμίαν σου, να μήν άπαντήσω. Και όχι διά τον λόγον, που λέγεις ότι ξέφυρες, άλλα διά κάποιον άλλον, που δέν θα έννοήσης ποτέ. Και αύτός έινε ότι, ειρωνευόμενος και αξίων να διδάξης τον μεγάλον Σολωμόν, διαπράττεις μίαν άσέβειαν. Θά σε παρακαλέσω μάλιστα να μη μου έκνογράφης δι' αύτό τό ζήτημα. Τό ύφος με τό οπολον διαλείψει δια μεγάλους άνδρας, τους όποιους κάθε Έλλην όφείλει να λατρεύη, - σου μιλώ καθαρά, - μου προσέμει άγανάκτησιν.

Τά ιδέα άπαντώ και εις σε, Φάων, μολοντί εις ειρωνείαν σου δια τον Σολωμόν έινε έλαφρότερη. Ο καυχάς, όκωςδήποτε, εξ σταματήση ως έδώ. Δέν επιθυμώ να μου γράψετε δι' αύτό τό ζήτημα, παρά μόνον έν, μετά τήν μελέτην που σας ύπέδειξα τύχη' αλλάζει ιδέα: Τότε θα γάρρω πολύ. Άλλως θα με λυπήσετε, διότι θα ιδώ ότι δύο παιδιά, τσον έξυπνα και

φιλομαθή σαν και σάς, επιμένουν εις μίαν πλάνην. Όρατας επιστολάς μου έστειλαν αύτην τήν έβδομάδα και οι έξης: Κόστρον Καλαμών, Ηρωϊς Ήπειρώτις, Ροδοδάρινη, Βαλκανική Συμμαχία, Έλληνική Νίκη και Δόξα του Έλληνισμοδ.

ΔΙΑ ΤΗΝ, Σ. Σ. Σ.

Ήγνωνται: Ποιήματα του Τέλλον "Άγνα και του Κόματος" - «Άπάνω στον βράχο» της "Ηρωϊκής Σάμου" - "Θέλλω" του Φάωνος - "Ζέστη τής Ροδοδάρινης" - «Νά κέ τώσης στ' αύγά σου» του Κερασσιότη - «Εις τους πρόσφυγας» του Πόθον τής Ρόδου - «Θοδώρα» του "Εφείδρον Μπικμικίνω" - «Τό λουτρό» και «Ραπτομηχανή» τής Βαλκανικής Συμμαχίας - Μικρά διάφορα διαφόρων.

Αποστέλλονται: "Έαρ» (τώρα κιό); - «Τέττιγες» (σχολαστικόν) - «Μοναχικός μάλαμα» (ακατάλληλον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανυσεται αν δέν συνοδεύεται άπό τον δικαιώματοσ φη.Ε. Τά εγκρινόμενα ή άνανυσόμενα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1914. Όσα συνοδεύονται άπό Α.δ. νήκον εις άγόρια, και όσα από Κ εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Χάων, α. (Κ.Κ.) Νύμφη του Δουμοδ, κ. (Κ.Κ.) Ηρωϊς Ήπειρώτις, κ. (Ο.Β.) Μυστηριώδης Σαυμασιή, κ. (Κ.Α.) Θαλασσοπόδη του Σιόλον, α. (τό μας πλειονάκι κατά τό κανονισμόν).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άνταλλάξουν: ή Έρημίτις (0) με Τέλλον Άγαν, Περημπίουσαν των Δολιχών, Οηλυκόν Διόβολον.

Η Διάπλασι άσπάζεται τους φίλους της: Έρημίτια (ό ταχυδρόμος) θα σου τήν έπερε κατά λάθος' έπιστρέψέτω τήν Παγκέπριον Πόθον (τό λάθος έινε ιδίόν σου' ή ποθέσιμα που είδω δια τάς λύσεις έινε μακά και άρκει να τήν προσφώνων και οι μακρότερον διαμένοντες) Τροπαιοβλον Έλλάδα (σε συγκαίρω δια τά πατριωτικά σου αισθήματα' θα έβη και ή σειρά τής Κύπρου) Αιματόβροτον Κύπρον (ή επιστολή είχε σκαλη πριν ληφθή ή συνδρομή του) Πηλέα (έλήφθησαν τόρον έστειλα) Νύμφη του Δουμοδ (έστειλα) Πείριπια του Βυζαντίου (ήμεϊς έδώ μόνον έλληνιστων ταχυδρομια τον έχομεν' γράψε μου λοιπόν πώς θέλεις να γράφεται ή διευθύνσις σου, δια να τό λαμβάνης άσφαλώς) Ομηριάδα (έστειλα' χαριτωμένη ή επιστολή σου) Βυζαντινόν Άείον (τήν έσημείωσα) Έδαίοθηον Βράχον (με πολύ χροϊμορ που διηγεσαι τά δεινά που έπαθες και ή επιστολή σου με δικασέθας, ενώ τόσα δεινά περιείχε' αύτό έινε κατόρθωμα) Ναυτάμι τής Δέσβου (πάλε καλά που έκώφλησε με τήν τροπάραν) Κίωμα του Θεσμιακού (δεκατ') Γούργ. Κ. Καρ. (ό Όδηγός τά λέγει όλα) Ιόδα Αύραν (χαίρω που έβγεινε καλά' ώραϊοτάτη ή επιστολή σου) Όνειροπόλον τής Δόξης (ό κ. Π. σου άπένησεν ιδιαιτέρως) Αίγλην του Έλληνισμοδ (έλαδα, ευχαριστώ) Άπταρον Νίκην (και για μένα καλλίτερα, που θα σ' έχω κοντά μου και θα μου γράψης συχνά) Δοξασμόν Ρήνον (που ήλθε δι' όλίγας ήμέρας εις τάς Αθήνας και είχα τήν ευτυχίαν να τον γνωρίσω και προσωπικώς) Έλληνικόν Έδαίδες (έσα-έσα, τό να μην έινε παιδικόν, έινε έλάττωμα και δι' αύτό άκόμη, ως πρώτον, έπροτιμήθη τό Άλλο) Κερασσιότινη, Άφρισμόν Πέλαγος, κτλ. κτλ.

Εις όσας επιστολάς έλαδα μετά τήν 25ην Ιουνίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 (οι ἔξῃς: 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 8 οἱ ἔξῃς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 18ος ἔφηρτηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5; τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἄδελτος 3,50, χρυσόδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7; τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τιλῶν: Ἄδελτος φρ. 7 — Χρυσόδ. φρ. 10.

Τόμοι 8; τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδελτος φρ. 8 — Χρυσόδ. φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων
Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(Δι' λύσεις δεκατὴ μέχρι τῆς 25ης Ἀγοστοῦν ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.)

308. Λεξιγράφος

Γράμμα καὶ κατὰ φρικτῶν ἐνόμων
Καὶ μίαν Ἡπειρον σοῦ φανερώσω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου

309. Λογοπαικτικὸς Λεξιγράφος

Ἐνα πρᾶγμα ποῦ φωτίζει,
ἀντὶ ζωῶν κεραιφόρου
Ἐάν θέσῃ, φίλε λύτα,
θὰ ἰδῆς μὲ ἄπειραν,
Ἄτι γίνεται εὐκόλως;
κ' ἄνευ ἄλλου τινὸς ὄρου,
Σπαρτιάτης ποῦ ἀπαντᾷται
στὴν ἄρχαίαν ἱστορίαν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῶν Θεομισθίων.

310. Στοιχειόγραφος

Ἄν ἀπὸ μίαν θάλασσαν ἔγ γραμμα ἀπαιρηθῆ
Στόν πόλεμον ἢ λύσει μὴ εὐκόλως θὰ εὐρεθῆ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώ, τοῦ 1913

311. Αἶνιγμα

Ὄνομα γραικίζὸς τὸ θηλυκὸν μου
Βεβλίον ἱερὸν τὸ οὐδέτερον μου
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος

312. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

Ναυτικαστασιαθῶν οἱ ἀστέρισκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε, ἢ ἀναγινώσκονται κατὰ σειρὰν μετῶρον, πτηνόν, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης, ποιήτρια, ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, θηρίον, ἀρχαῖος θεός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

Διὰ τὰς διανοπὰς
**Προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλά-
πλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»**

313. Ἐπιγραφή

ΤΟΡ ΠΥ Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς
ΡΑΓΗΘ Ἐπιγραφῆς ταύτης.
ΕΩΗΜΝ
ΧΣΩΔΥ Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικρασιάτου
ΕΤΩΤΟ

314-318. Μαγικὸν γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος ἐκάστη τῶν
κάτωθι λέξεων, ἢ ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἕνευ ἀναγραμματι-
σμοῦ. ἄλλαι τῶσαι λέξεις:
δλος, τάσις, ἄκων, ὄγιος, ἐπαρχος.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φεγγαράβαϊδο

319. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων ἀποτελοῦν χώραν τῆς Ἀσίας:
1, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 2, Πρωτεύουσα
Εὐρωπαϊκοῦ κράτους. 3, Ὀρος τῆς Παλαιστίνης.
4, Μέταλλον, 5, Ποταμὸς τῆς Μικρᾶς
Ἀσίας. 6, Βασίλισσα Ἀραζόνων. 7, Δάκτυ-
λος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐκπαιδοφόρου Κυανολεῖκου

320. Ἐλλειποσύμφωνον

εἰο - εἰ - οαα - η - εἰ - οαα - βεεἰ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριφυμίας

321. Γρήφος

	ΤΥ	ΤΥ
Ἄς TTT	Τ	Χ' I
	ΤΥ	ΤΥ
	ΤΥ	

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συμφίδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 18 19.

177. Ἄμασις (ἄμα, σῦς.) — 178. Πάρος-
Πάδος. — 179. Διδῶ-διδῶ. — 180. Κάλλιο ἕνα
καὶ στὸ χέρι, παρὰ δεκά καὶ καρτέρει.
181. ΝΟΒΙ ΚΑΙ
ΤΟΤΕ ΠΡΑΤΤΕ. 182. Τ
ΕΙΣ
ΚΑΤΩΝ
ΚΟΛΟΦΩΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
δεξιῶθεν, ἐναλλάξ.

183. Ὅσιρις (δὲ, Ἰοίς.) — 184. Πρωσία
(πρὸς, σι, α.) — 185. Θῆρα - Ἥρα. — 186.
Βανάνα - Ἀδάνα.

187. Σ Σ Σ Σ Σ Σ
Ο Ο Ο Ο Ο Ο
Ρ Ο Μ Τ Ν
Α Ο Η Ο Σ Υ Η Ι
Δ Α Ο Ι Ρ Ο Ν
Ο Ν Ρ Ο Σ Ο
Ν Α Σ Σ

188. Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η 189. ΕΑ.
Δ Ε Υ Κ Α Λ Ι Ο Ν Δ Α Σ (Ε-
Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α λ Ε ν ν, Πέ Δ-
Ε Ρ Μ Η Σ λα, Ἀπό Δ-
Θ Ω Σ λων, μάχ Α-
Ν ρα, Κορ Σι-
κί. — 190-

195. Διὰ τοῦ Ε: ἕνος, τόδον, Νῆσος, ἕξος,
ἄξια, ἕξις. — 196. Γρήφος ἕμαι, λύσις περι-
μένου (γρ' ὅσοι - μέλι - οὐν περὶ μένου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἅπλα στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδουμητὰς μας λεπτά 5
μόνον μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος δὲος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ὀλιγότεροι τῶν 15 πληρω-
νοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χροστὸς στιχὸς
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἄλλα στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ
λέξεις ἁπλά. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἐντι-
τίμου ἄγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται].

[1Α' - 83]

Ἄιδυμαῖε, χίλια εὐχαριστῶν γιὰ τὰ βιβλία
ἀποῦ μου δανεῖσατε. Μ' ἀγάπησαν καὶ
Μπέρμπρα - Κοῖτσο, ἔ;

Ἐδαιόθητος Βράχος

[1Α' - 86]

Φεύγουσα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀποχαιρετῶ τὴν
ἀγαπητὴν καὶ προσφιλεστάτην μου Διά-
πλασιν.
Δοξασμένος Ρήνος.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 27ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 233.)

ΑΘΗΝΩΝ: Γεωργ. Πετραδάκης, Ὁδ. Καλλινί-
κος, Ἰωάν. Μκαταβίη, Γεωργ. Χρ. Παπαδόπου-
λος, Ἀνακομήτης ὁ Σκόρας, Πέτρος Γούστιας, Θε-
όδωρος Κασαβέλου, Ἄγιος Κ. Κατάρας, Μαγεωμέ-
νο Ρόδον, Ἐδουγγεῖλια Ν. Σκόθου, Ἄλεξ. Θ. Νικα-
λάου, Γεωργ. Νικολάου.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ἄθαν. Γ. Καροῦζος, Χρ. Γ. Κα-
ροῦζος.

ΒΟΛΟΥ: Γ. Α. Λυκαριδοπούλος, Ἄνδρ. Δ. Κων-
σταντινίδης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διαπλάσης

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Δ. Μαρσίδος.

ΚΑΪΡΟΥ: Δαρνοσταφῆς Στρατηλάτης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Α. Φωταπούλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ε. Ν. Ριζοπούλος.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἀθ. Ἰω. Τεζάρης, Ἰωάν. Ἀντ.
Πολυγαυσιδῆς.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ναταλία Π. Ψαρά.

ΠΑΤΡΩΝ: Καίτη Ἀχόλου, Πατριῶν Ναυτο-
κούλο, Πάν. Α. Σταυροπούλος, Παντ. Α. Κυρια-
κόπουλος, Φουστανιέλος, Μιχάλης Εὐστάθης.

ΠΕΙΡΑΙΣ: Θεοδ. Γ. Βαγγέλλας, Ἀντ. Γ. Βα-
γγέλλας.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Κωνστ. Θ. Κριμαδῆς.

ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἐπιταλοφου, Ἄνδρ. Ζου-
νιός, Ἐλένη Δημ. Δεβελέκου, Καίτη Φιλ. Οἰκο-
νόμου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐφρόνων δεθῆν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐπέθηκεν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν
Βόλῳ ἈΝΔΡΟΝΙΚΟΣ Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ὁ
ὁποῖος ἐνεργῶν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουλίου.
Πλεονάζουν δραχ. 1.20 διὰ τὸν προσεχῆ διαγω-
νισμόν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
πλάσεως τοῦ 1913,
κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὁ-
σους θέλουσιν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-
λάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΔΑΡΥΠΠΟ-ΟΠΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὄδὸς Ἀφρων 8 α
Ὁροὶ ἐπισκεψέων 10—12 καὶ 3—5